

ensstemmelse med Folketretten i Almindelighed, og med vore specielle danske Lovbestemmelser; og vi fremhævede desuden ogsaa, at hvad der var fket, var gaafte i Overensstemmelse med deres egne amerikanske Regler, og netop i Overensstemmelse med de Regler, der vare gjorte gjældende under Alabamastriden overfor England. Derefter laa Sagen atter hen, og saaledes er det gaaet mange Gange. Den har været for 6—7 Gange; den er imidlertid bestandig dukket op med kortere eller længere Mellemrum. Sidste Gang har den hvilet i hele 12 Aar, indtil den nu for et Par Aar siden endelig er bleven bragt frem igjen. Naar man nu spørger, om hvor stor den Skadeserstatning er, som fordrres, vil jeg dertil svare, at den vel vanskelig lader sig beregne; der har imidlertid været stillet en Fordring op paa 335,000 Dollars med Renter fra 1854 indtil Betaling fte. Det kan jo blive en meget betydelig Sum. Dernæst fordrer de Erstatning for den Skade, de havde lidt ved Forsinkelte, Godtgjørelse for Reparationer, som de havde maattet foretage, o. s. v. Som sagt, vi have ikke ment at kunne indlade os paa at give dem nogen Erstatning. Vi fastholdt, at vi maatte have Retten paa vor Side, men vi kom snart til det Resultat, at det ikke vilde lykkes os ad Overbevisningens Vej at faae de Andre til at indrømme vor Ret. Jeg skal kun bemærke, at der allerede tidligere ved Siden af de Forhandlinger, som have været førte, var kommen Forslag frem fra amerikansk Side om at lade Sagen afgjøre ved Voldgift. Et saadant Forslag fremsattes første Gang 1869. Den Gang fandt man ikke, at der var tilstrækkelig Grund for os til at gaa ind derpaa. Man nærede endnu paa det Tidspunkt Haab om, at man maatte kunde bringe dem til at erkjende det Uberettigede i deres Fordringer. Men imidlertid hver Gang denne Sag senere hen efter lang Hvile atter er bleven bragt frem, er denne Fordring om en Voldgiftskjendelse bestandig bleven gjentaget og det i stærkere og stærkere, mere indtrængende Udtryk. Sagen stod altsaa saaledes, at vi paa den ene Side maatte opgibe Haabet om ad Forhandlingens Vej at komme til noget Resultat, medens vi paa den anden Side netop, fordi vi ansaa vor Handlemaade for fuldkommen forsvarlig i denne Sag, ikke havde nogen Grund til at frygte Noget. Man skrev derfor, da Sagen i 1874 var kommen frem igjen, foruden at vi instruerede Gesandten til at forny sine Forsøg paa ad Forhandlingens Vej at komme til en Ende paa denne Sag, at man i Principet ikke havde Noget imod en Voldgiftsret. Imidlertid førte det heller ikke dengang til Noget, og

forunderligt nok sov Sagen hen igjen, indtil den, som jeg sagde før, for et Par Aar siden atter kom op, og der udtaltes da atter meget bestemte Ønsker om at faae en Voldgiftsret. Man fandt derefter, at man burde gaa ind derpaa og gjorde det til Gjenstand for en længere og samvittighedsfuld Drøftelse, og efter mange Forhandlinger i Ministeriet og i Statsraadet ogsaa kom man til det Resultat at afslutte en saadan foreløbig Konvention, og Frugten af den er det, som jeg har den Ære at forelægge for det høie Thing. Den har været oversendt til den amerikanske Regjering, og den har været forelagt for Senatet i Washington. Senatet er gaaet ind derpaa. Der staar altsaa intet Andet tilbage, end den danske Rigsdags Samtykke dertil. Det glæder mig, at Folkethinget har erkjendt Rigtigheden af Regjeringens Opfattelse af denne Sag. Jeg tør haabe, at det høie Landsting vil gjøre det Samme. Jeg kan ikke Andet end anbefale Sagen paa det varmeste til det høie Things velvillige Overveielse. Jeg har ikke videre at tilføie i denne Sag, men inden jeg slutter, skal jeg dog gjøre opmærksom paa, at jeg i det Hele taget ikke finder, at denne Sag eener sig til Forhandling her i Thinget. Den er jo af en saadan Natur, at man maa være forsigtig med, hvad man udtaler. Forsaavidt altsaa Thinget ønsker at modtage nærmere Oplysninger i forskjellig Retning, skal jeg henstille, om man ikke vil finde det rigtigt at nedsætte et Udvalg. Jeg skal overfor et saadant være villig til baade mundtlig og skriftlig at meddele de yderligere Oplysninger, som maatte ønskes, og ogsaa til at fremlægge alle Aktstykker, som kunne være nødvendige for at staffe Klarhed i Sagen.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, gik man til Afstemning, hvorved

Sagens Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Mænen: Jeg tillader mig at foreslaa Sagen henvist til et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Ovenstaaende Forslag

vedtoges uden Forhandling enstemmig med 49 Stemmer.

Første Viceformand (Bloug): Dette Valg vil komme paa Dagsordenen for det følgende Møde.